



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
sídlem X
zastoupen advokátem JUDr. Vladimírem Kašparem
sídlem Na Poříčí 116/5, 460 01 Liberec 2

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2018, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 8. 2018, č. j. X, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byly změněny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“):
 - ze dne 17. 8. 2017, č. j. X, na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013, jímž byla doměřena daň ve výši 2 694 390 Kč a sdělena výše penále 538 878 Kč, tak, že se daň i penále snižuje na částky 0 Kč;
 - ze dne 18. 8. 2017, č. j. X, na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014, kterým byla doměřena daň ve výši 5 822 360 Kč a sdělena výše penále 1 164 472 Kč, tak, že se doměřená daň mění na částku 8 516 940 Kč a výše penále se mění na částku 1 703 388 Kč.
2. Na základě výsledků vyhledávací činnosti zaměřené vůči dodavatelům žalobce zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 a 2014. V jejím průběhu ověřoval skutečnosti týkající se stavebních prací pro objednatele X (dále jen „X“). Žalobce jako zhotovitel označil subdodavatele předmětných stavebních prací společností X (dále jen „X“), X (dále je „X“), X dále jen „X“), X (dále jen „X“), X (dále jen „X“) a X (dále jen „X“). A předložil správci daně listiny související s dodávkou prací, které byly podle smlouvy uzavřené se společností X specifikovány jako *„rekonstrukce a oprava stávajícího továrního objektu (bývalého objektu zámeckého pivovaru) na objekt pro plánované Školící centrum IT, managementu a obrábění X“*. V průběhu daňové kontroly vyslechl správce daně řadu svědků – jednatelů, resp. společníků, případně zaměstnanců žalobcem uvedených subdodavatelů, vyzval osoby zúčastněné na správě daní k předložení dokumentů týkajících se spolupráce mezi žalobcem a uvedenými subdodavateli. Požadované listiny nebyly správci daně předloženy. Na základě provedené daňové kontroly správce daně neuznal z důvodu neunesení důkazního břemene náklady fakturované společností X ve výši 2 646 847 Kč za zdaňovací období roku 2013 a ve výši 8 900 600 Kč za zdaňovací období roku 2014 jako daňově účinné. Shodně posoudil náklady fakturované společností X ve výši 5 550 000 Kč za rok 2013 a ve výši 6 878 550 Kč za rok 2014; společností X ve výši 5 560 000 Kč za rok 2013 a ve výši 10 920 000 Kč za rok 2014; a nakonec fakturované společností X ve výši 424 610 Kč za rok 2013 a ve výši 3 945 000 Kč za rok 2014.
3. V rámci odvolacího řízení bylo žalovaným doplněno dokazování k odstranění vad řízení a písemností ze dne 18. 7. 2018 žalovaný seznámil žalobce se zjištěnými skutečnostmi. Sdělil mu, že si ověřil způsob účtování o nedokončené výrobě a popsal zjištěné skutečnosti. Dále žalobci sdělil, že postup správce, který vyloučil neprokázané náklady z daňově účinných nákladů, schvaluje. Ovšem korigoval pochybení správce daně, který při vyloučení částky 14 181 457 Kč z daňově účinných nákladů za rok 2013 ponechal ve výnosech částku těmto nákladům odpovídající, což žalovaný označil za postup odporující principům věcné a časové souvztažnosti nákladů a výnosů. Shrnu dále problematiku účtování nedokončené výroby a konstatoval,

že vlivem neunesení důkazního břemene ohledně nákladů za rok 2013, nelze odpovídající částku ponechat ve výnosech. Doměrek daně za zdaňovací období roku 2013 tak má být 0 Kč. Protože dílo v souhrnné ceně 56 633 417 Kč žalobce dokončil a předal v roce 2014 a provedl změnu stavu nedokončené výroby zaúčtováním záporné částky – 16 221 785,27 Kč, žalovaný tuto částku snížil o částku 14 181 457 Kč odpovídající neuznaným nákladům za rok 2013, neboť nemůže snižovat základ daně také v následujícím zdaňovacím období. Žalovaný tudíž o tuto částku zvýšil základ daně v roce 2014, pro lepší přehled zaznamenal úpravy základu daně do tabulky. Žalobce využil svého práva a k věci se vyjádřil podáním ze dne 3. 8. 2018.

4. Napadeným rozhodnutím ze dne 24. 10. 2018 žalovaný dodatečné platební výměry změnil shora popsáním způsobem. V úvodu svého rozhodnutí shrnul průběh daňové kontroly, popsal, jaké osoby byly jako svědci ve věci vyslechnuty. Dále uvedl relevantní ustanovení daňového řádu a zákona o daních z příjmů, která aplikoval, obšírně citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se prokazování daňově uznatelných nákladů, rozložení důkazního břemene mezi správce daně a daňový subjekt, věnoval se rovněž zákonným podmínkám pro stanovení daně pomůckami. Žalovaný se plně ztotožnil s hodnocením důkazů správce daně, které doplnil o dílčí úvahy, a jeho postup označil za souladný s § 8 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný nezpochybnil, že stavební práce byly skutečně vykonány a dodány odběrateli žalobce společnosti X v rozsahu uzavřené smlouvy o dílo, proto odmítl provést místní šetření. Ovšem ve shodě se správcem daně konstatoval, že žalobcem předloženými důkazními prostředky nebylo prokázáno, že se o tyto stavební práce skutečně přičinili doklady deklarovaní subdodavatelé společnosti X, X, X a X X. Ve vztahu k těmto jednotlivým subdodavatelům žalovaný shrnul skutečnosti, které ho k tomuto závěru vedly. Zmiňoval např. duplicitní fakturaci, neshody cen uvedených v přílohách k fakturám s celkovou fakturovanou cenou, skutečnost, že jednotlivé položky byly v některých případech současně fakturovány více společnostmi, které byly nadto personálně propojeny a v některých případech prodány před nebo těsně po dokončení předmětných stavebních prací. Dále žalovaný konstatoval, že v případě jednotlivých subdodavatelů nedošlo ke konkretizaci osob, které pro ně měly práce skutečně provést. Důkazní prostředky svědčily o tom, že stejné práce byly pro daňový subjekt vykonávány nezávisle na sobě třemi společnostmi. U konkrétních faktur dovozoval, že žalobce zaplatil za objednané práce mnohonásobně vyšší cenu, než kterou fakturoval koncovému zákazníkovi. Jako problematické žalovaný hodnotil placení stavebních prací v hotovosti ve vysokých částkách, nemožnost úhradu vystopovat, zmiňoval také okamžité zasílání milionových částek na soukromé účty jednatelů subdodavatelů a jejich následné zaslání společníkovi koncového odběratele společnosti X.
5. Žalovaný se ztotožnil s hodnocením správce daně, který náklady ve výši 14 181 457 Kč za rok 2013 a ve výši 30 644 150 Kč za rok 2014 fakturované žalobci jeho subdodavateli společnostmi X, X, X a X neuznal jako náklady podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. V návaznosti na skutečnosti uvedené ve sdělení ze dne 18. 7. 2018 žalovaný zopakoval, že je na místě korigovat postup správce daně, který při neuznání nákladů za rok 2013 ponechal shodnou částku ve výnosech, a to pro nedodržení akruárního principu. Žalovaný tímto odůvodnil změnu doměřené daně na částku 0 Kč. A ve vztahu k roku 2014 popsal, že žalobce zaúčtoval na účet 602000 do výnosů částku v souhrnné výši 56 633 417 Kč, která odpovídala fakturované částce dokončeného díla dle smlouvy. Žalobce dále provedl změnu stavu nedokončené výroby, na účtu X účtoval částku – 16 221 785,27 Kč.

Žalobcem provedené snížení výnosů z titulu dokončeného díla v částce 16 221 785,27 Kč na účtu 611000 žalovaný korigoval tak, že zápornou hodnotu ve výši 16 221 785,27 Kč snížil o 14 181 457 Kč, tedy o částku odpovídající daňově neuznatelným nákladům v roce 2013. Popsaný postup reflektuje snížení výnosů o 14 181 457 Kč na účtu 611000 v roce 2013, přičemž tato částka, pokud byla z výnosů vyloučena, nemůže logicky snižovat výsledek hospodaření, resp. základ daně současně i v roce následujícím. Základ daně v roce 2014 proto žalovaný zvýšil o 14 181 457 Kč.

6. Žalovaný rovněž vyložil, že institut stanovení daně podle pomůcek je subsidiární ke stanovení daně dokazováním, ke stanovení daně podle pomůcek lze přistoupit až tehdy, když není možné stanovit daň dokazováním. Odmítl, že by byly podmínky pro stanovení daně podle pomůcek v žalobcově případě splněny, přestože žalobce neunesl důkazní břemeno. Žalovaný připustil, že sice došlo k vyloučení většího množství nákladů, nikoliv však všech, poukázal na to, že byly uznány náklady fakturované společnostmi X a X, čímž bylo vyhověno požadavkům recentní judikatury ohledně vynaložení nákladů, jsou-li zdaněny výnosy. Dále žalovaný uvedl, že aby bylo možné nerovnováhu mezi příjmy a výdaji zmírnit uznáním tzv. minimálně nutných nákladů, je nutné, aby z dokazování plynulo, že práce byly poskytnuty, byl znám jejich rozsah a dodavatel. Žalovaný uzavřel, že v daném případě nebylo možné uznat minimální nutné náklady u vyloučených faktur, neboť uvedený požadavek nebyl u zpochybněných subdodavatelů splněn.

II. Žaloba

7. Žalobce nejprve popsal, že výrokem I. napadeného rozhodnutí žalovaný změnil výši doměřené daně a stanoveného penále za zdaňovací období roku 2013 na 0 Kč, za zdaňovací období roku 2014 výši doměřené daně a stanoveného penále naopak zvýšil. Ovšem daň s penále doměřená žalovaným je vyšší celkem o 228 Kč (doměřená daň o 190 Kč a penále o 28 Kč) při součtu daně a penále doměřené správcem daně a součtu doměřené daně a penále žalovaným. Zvýšení doměřené daně o 190 Kč nebylo odůvodněno, žalobce postrádá v rozhodnutí identifikaci položky vyloučeného nákladu. Žalobce se tak k vyloučení této položky nemohl před vydáním rozhodnutí vyjádřit, tudíž rozhodnutí pro něj bylo překvapivé. Žalovaný porušil povinnost vyplývající z § 6 odst. 2 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Žalobce odkázal na zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, podle něhož se stanoví daň z příjmů právnických osob s přesností na korunu, a na daňový řád, který ukládá, že každá koruna musí být přezkoumatelně odůvodněna. Z uvedených důvodů je rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností, která má za následek jeho nezákonnost a nekonformnost.
8. Další žalobní argumentace se týkala vyloučení částek fakturovaných dodavateli žalobce z daňově účinných nákladů. Žalobce namítal, že správce daně nepochybně, že práce zadané objednatelem X byly vykonány, objednatel je převážně uhrazoval z dotace, splnění dotačních podmínek bylo akceptováno poskytovatelem dotace. Vyloučení částky cca 44 mil. Kč z nákladů za roky 2013 a 2014 znamená, že zisková marže žalobce z této akce musela převyšovat 25 %, ačkoli obvyklá marže ve stavebnictví nepřekračuje 5 %. Navíc by se materiál a práce v hodnotě 44 mil. Kč projevil v díle rozpočtovaném částkou 56,6 mil. Kč. Správce daně tak patrně stav díla nekontroloval, s protokolem o kontrole dotace se neseznámil, když neuvedl, že si objednatel práce a materiálů v ceně 44 mil. Kč zajistil u

jiného dodavatele, nikoli u žalobce. Marže stavebních firem musí být správci daně známa z úřední činnosti, žalobcem dosažená míra zisku 79 % je v rozporu s požadavkem na správné stanovení daně ve smyslu § 1 odst. 2 daňového řádu.

9. Žalobce vytýkal žalovanému, že oba správci daně uvedli pouze příklady vyloučených nákladových faktur (žalobce zmínil případ dvojího účtování 20 umyvadel). Jen v takovém případě jde o chybu v účetnictví žalobce, kterou lze daňově doměřit. V opačném případě nezbude, než účetnictví žalobce uznat jako správné. Takto však správce daně postupoval jen ojedinele. Ve zbylé většině případů vycházel z toho, že subdodavatelé žalobce neposkytli správci daně součinnost. To jsou podle žalobce pouhé indicie, které netvoří uzavřený kruh, který by vyvrátil např. plnění žalobce objednateli, protokolární kontrolu úplnosti díla poskytovatelem dotace apod. Žalobce namítal, že pochybení subdodavatelů proto nemohou být přičítána k tíži žalobce, nýbrž k tíži subdodavatelů. Dokazování provedené správce daně, které žalovaný akceptoval, nesplňuje požadavky podle § 8 odst. 1 a 3, § 92 odst. 2 a 5 písm. c) a d) daňového řádu a těmito nezákonnostmi dle názoru žalobce trpí platební výměr i rozhodnutí žalovaného.
10. Závěrem žalobce žalovanému vytýkal, že správce daně neakceptoval právní názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudcích č. j. 2 Afs 238/2017-35 a č. j. 2 Afs 160/2016-38, na které žalobce v odvolání odkazoval. Žalobce zopakoval, že dílo bylo skutečně provedeno, navíc podle schváleného rozpočtu, cena za provedené dílo byla zaplacená na základě smlouvy a nárok na její zaplacení vznikl předáním díla. Postup žalovaného při neuznání nákladů je tak v rozporu s příslušnými ustanoveními daňového řádu i s ustálenou judikaturou. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na spisový materiál a odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce chybějící identifikace a odůvodnění neuznané položky konstatoval, že za zdaňovací období roku 2013 nebyly v souvislosti s neuznáním nákladů ve výši 14 181 457 Kč ponechány ani výnosy, které věcně a časově souvisejí právě s neuznanými náklady. Ohledně změny výše daňové povinnosti a výše penále za předmětná zdaňovací období žalovaný uvedl zcela shodné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. Dále upozornil na to, že se změnou právního názoru byl žalobce seznámen prostřednictvím písemnosti ze dne 18. 7. 2018, která mu byla doručena téhož dne. V této písemnosti byla na str. 5 uvedena změněná částka daně a penále, žalobce se ke sdělení vyjadřoval. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že se k vyloučení této položky nemohl před vydáním rozhodnutí vyjádřit. Žalovaný dodal, že základ daně na ř. 270 zaokrouhluje na celé tisíce dolů, čímž se při změně základu daně může rovněž zvýšit (snížit) základ daně před zdaněním až o 1 000 Kč (daň o 190 Kč), jak se v tomto případě stalo. K námitce porušení povinností vyplývajících z § 6 odst. 2 a 3 daňového řádu žalovaný uvedl, že není důvodná. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání

podrobně vymezil rozhodující skutkové okolnosti projednávané věci a právní rámec, řádně se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

12. K části žaloby týkající se neuznání nákladů – částek fakturovaných uvedenými subdodavateli žalobci – žalovaný uvedl, že skutečně nezpochybnil, že stavební práce byly odběratelem odebrány. Ale neztotožnil se s postojem žalobce ohledně unesení důkazního břemene ve vztahu k tvrzeným pracím. Žalobce předložil listiny prokazující formální stránku věci, nikoli materiální stránku věci, což bylo při absenci písemných smluv, výdajových pokladních bloků a ostatních důkazních prostředků dokládajících skutečné vykonání a převzetí prací rozhodující. V případě společností X, X, X a X žalobce neprokázal faktické vykonání tvrzených prací, náklady ve výši 14 181 457 Kč za rok 2013 a ve výši 30 644 150 Kč za rok 2014 žalovaný shledal jako daňově neúčinné. Žalovaný se dále věnoval rozložení důkazního břemene mezi správce daně a daňový subjekt, odmítnul, že by správce daně musel prokázat, že konkrétní aspekty obchodního případu nenastaly, případně nastaly jiným způsobem. A zdůraznil břemeno tvrzení a břemeno důkazní na straně daňových subjektů v duchu tzv. zásady autoaplikace. V dané věci byla u subdodavatelů žalobce identifikována řada nejasností (duplicitní fakturace, podezřelé pohyby a převody na bankovních účtech, absence důkazních prostředků o nákupu spotřebovaného materiálu a důkazů svědčících o skutečném vykonání tvrzených prací doklady deklarovaným dodavatelem, resp. jinou osobou či společností, navíc listinné důkazní prostředky předložené žalobcem a jeho dodavatelem se neshodovaly, pro rozdílnou evidenci nebylo logického opodstatnění. Okolnosti zjištěné u subdodavatelských společností se přímo nedotýkají žalobce, ale ukazují na nestandardní ekonomická rozhodnutí, která zvyšují intenzitu pochybností o vykonání prací způsobem, jakým je deklarováno předloženými doklady. S odkazem na judikaturu žalovaný zdůraznil povinnost daňového subjektu prokázat svá tvrzení jinými důkazními prostředky.
13. Žalovaný rovněž jako nedůvodné odmítl námitky týkající se dokazování a hodnocení důkazů, své úvahy správce daně popsal ve zprávě o daňové kontrole. K žalobcovu odkazu na rozsudky NSS č. j. 2 Afs 238/2017-35 a č. j. 2 Afs 160/2016-38 uvedl, že v napadeném rozhodnutí se zabýval náhradním stanovením daně. Došlo sice k vyloučení většího množství nákladů, ale nikoliv k vyloučení všech, byly uznány náklady fakturované společnostmi X a X. Tímto žalovaný vyhověl požadavkům judikatury, na kterou odkazoval žalobce. Postup v souladu s principem uznání minimálně nutných nákladů neznamená, že musí být uznány i tak významně zpochybněné transakce a s nimi vykázané náklady, jak se stalo v projednávaném případě. Žalovaný neshledal nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným vedené účetnictví komplexně, ale pouze ve vztahu k deklarovaným plněním. Samotné zjištění nedostatků ve vedení účetnictví není dostatečné pro použití pomůcek, ale musí mít za následek nemožnost stanovení daně dokazováním, což v daném případě nenastalo. Žalovaný přihlédl ke všem okolnostem přezkoumávané situace, jež nalézají oporu ve spisovém materiálu, zaujal k nim plně přezkoumatelné stanovisko, které konvenuje relevantní právní úpravě. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, náhradu nákladů řízení nežádal.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení jejich vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
15. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání. Právní zástupce žalobce doplnil, že u žalobce proběhla daňová kontrola daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za shodná zdaňovací období, správce daně žalobci uznal z faktur nárok na DPH. Je proto nemožné, aby za této situace správce daně na základě faktur neuznal žalobci náklady na stavební práce, které byly provedeny. Soudu navrhl, aby doplnil dokazování novými důkazy – platebním výměrem ze dne 24. 11. 2014, č. j. 1322404/14/2604-50523-501211, protokolem o místním šetření ze dne 10. 11. 2014, úředním záznam o důležitých úkonech při správě daní – o konání místního šetření k ověření údajů uvedených v daňovém přiznání k DPH za 3. čtvrtletí 2014 ze dne 18. 11. 2014. Dále právní zástupce žalobce sdělil, že správce daně zahájil také daňovou kontrolu u odběratele žalobce X v rámci které ustanovil znalce za účelem posouzení ceny stavebního díla. Jako důkaz označil sdělení správce daně ze dne 18. 3. 2020, kterým společnosti X zasílá důkazní prostředek – znalecký posudek vypracovaný znalcem X, a tento znalecký posudek č. X, jehož předmětem je stanovení ceny rekonstrukce domu č. p. 4073 ve Frýdlantu. Těmito důkazy lze prokázat, že dílo bylo skutečně provedeno, dílo stojí, a proto správce daně nemůže žalobci neuznat veškeré náklady na jeho provedení. Současně měl soud zvážit, zda neprovede účastnický výslech jednatele žalobce, který je daňovým poradcem. Soud důkazním návrhům nevyhověl, považoval je za nadbytečné z důvodů, které budou dále rozvedeny.
16. Předně se soud musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného a porušení procesních práv žalobce v odvolacím řízení v souvislosti se změnou doměřené daně a výše penále. Podle názoru soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně vymezil jak rozhodující skutkové okolnosti věci, tak uvedl relevantní ustanovení právních předpisů, dle nichž žalobcův případ posoudil, včetně výkladu vyplývajícího z judikatury správních soudů, a odůvodnil, jak tato ustanovení aplikoval na konkrétní případ.
17. Žalovaný se také dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami. Mezi nimi byla i námitka týkající se zaúčtování nedokončené výroby a snížení výnosů v částce odpovídající neuznaným nákladům. S touto námitkou se žalovaný podrobně vypořádal v bodech [135] – [145] napadeného rozhodnutí, na něž soud v podrobnostech odkazuje. Žalovaný vysvětlil důvody, které ho vedly ke korekci základu daně za obě zdaňovací období. Ze skutečností rozvedených žalovaným vyplývá, že důvodem změny základu daně za rok 2013 a jeho navýšení za rok 2014 byly skutečnosti související s účtováním o nedokončené výrobě, nikoli další vyloučená nákladová položka, kterou by musel žalovaný zvlášť identifikovat a zdůvodnit.
18. Postup žalovaného pak nemohl být pro žalobce v žádném případě překvapivý. Žalovaný postupoval v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu a seznámil žalobce se změnou právního názoru správce daně a s korekcí doměrku daně a výše penále prostřednictvím písemnosti Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 18. 7. 2018, č. j. 32451/18/5200-11433-712032, která byla žalobci doručena téhož dne. Již z této písemnosti vyplývá, že důvodem zvýšení základu daně v roce 2014 nebylo neuznání nějaké další nákladové položky, ale správné zohlednění účtování o nedokončené

výrobě a vyloučení výnosů ve výši odpovídající neuznaným nákladům za rok 2013. Žalobce se ke sdělení vyjadřoval, nebyl tak v žádném případě zkrácen na svých právech. Žalovaný tedy postupoval v duchu základních zásad plynoucích z § 6 odst. 2 a 3 daňového řádu, žalobcova ústavně zaručená práva porušena nebyla.

19. Změna výše základu daně dává odpověď i na to, proč se celkový součet daně (a penále) doměřené správcem daně a žalovaným liší. Ve shodě s žalovaným soud konstatuje, že základ daně z příjmů právnických osob se podle § 20 odst. 11 zákona o daních z příjmů zaokrouhluje na celé tisíce dolů, tím může při změně základu daně dojít i ke změně výše daně, jako tomu bylo v žalobcově případě. Proti postupu žalovaného při úpravě základu daně v důsledku účtování o nedokončené výrobě a výpočtu základu daně a výše daně žalobce konkrétními výtkami nebrojil.
20. Podstatou dalších žalobních námitek je otázka, zda žalobce splnil podmínky pro odečtení nákladů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů od základu daně podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, resp. zda správce daně postupoval v souladu se zákonem, pokud jako daňově neúčinné posoudil náklady na stavební práce a materiál fakturované žalobci jeho dodavateli v celkové výši cca 44 mil. Kč za obě kontrolovaná zdaňovací období.
21. Protože žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul zákonné podmínky pro uznání odečtu nákladů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů od základu daně z příjmu dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, rozložení důkazního břemene mezi správce daně a daňový subjekt v daňovém řízení dle § 92 daňového řádu a obsáhle citoval a odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu související s danou problematikou, není třeba, aby soud tato obecná východiska znovu opakoval, a dovoluje si proto odkázat na body [36] – [77] napadeného rozhodnutí. Žalovaný přitom neopomenul zmínit taktéž judikaturu Nejvyššího správního soudu (včetně žalobcem zmiňovaných rozsudků ze dne 31. 5. 2017, č. j. 2 Afs 160/2016-38, a ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 238/2017-35), která se týká uznání tzv. esenciálních nákladů, jež musely být vynaloženy na dosažení příjmů podrobených zdanění.
22. Soud tedy jen ve stručnosti uvádí, že podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů lze za výdaj (náklad) snižující základ daně uznat takový výdaj, který poplatník (1) skutečně vynaložil, (2) v souvislosti s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů, (3) v daném zdaňovacím období a (4) o němž tak stanoví zákon. Ne každý výdaj tedy může obstát jako daňově uznatelný (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007-73, a ze dne 28. 12. 2011, č. j. 8 Afs 43/2011-121). Daňový subjekt je proto povinen prokázat nejen věcnou souvislost výdaje s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů, ale také to, že jím deklarovaná plnění mu byla skutečně dodána, a to v tvrzeném čase, rozsahu a konkrétní osobou (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 2/2013-40, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Afs 310/2016-35, či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 Afs 232/2015-72). Pro oprávněnost zanesení nákladu do základu daně je tedy prokázání osoby pravého dodavatele plnění plně relevantní (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 Afs 56/2016-39, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 Afs 170/2017-31).

23. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má povinnost daň přiznat, tedy nese břemeno tvrzení, a povinnost svá tvrzení doložit, tedy nese břemeno důkazní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124). Důkazní břemeno nelze nicméně pojmát extenzivně a rozšiřovat je na prokazování všech, resp. jakýchkoli, skutečností, tedy i těch, ohledně kterých taková povinnost stíhá zcela jiný subjekt. Skutečnost, že osoby odlišné od stěžovatele nesplnily svou zákonnou povinnost a nepodaly daňová přiznání, nemůže být důvodem pro závěr o neunesení důkazního břemene stěžovatelem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006-42). Z hlediska daňového subjektu totiž nelze prokazovat něco, co je zcela mimo jeho důkazní sféru (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2008, č. j. 9 Afs 67/2007-147).
24. Podle ustálené a obsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu daňový subjekt svá tvrzení prokazuje primárně svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. Daňový subjekt unese důkazní břemeno, pokud předloží správci daně účetnictví, které splňuje požadavky stanovené zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, ledaže správce daně prokáže, že ve vztahu k těmto tvrzením jsou předložené doklady nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Správce daně není povinen prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, má však povinnost prokázat, že o souladu účetnictví se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Každá chyba v účetnictví nemusí způsobit tuto intenzitu pochybností. Budou to pouze takové nesrovnalosti, které přímo (nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním případě) či nepřímo (celkovou nevěrohodností účetnictví, i když poskytuje *prima facie* předepsané informace o konkrétním účetním případě) zatemní obraz o hospodaření daňového subjektu. Správce daně je povinen označit konkrétní skutečnosti, kvůli nimž hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své důkazní břemeno (viz již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, a na něj navazující rozsudky např. ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010-117, či již zmiňovaný rozsudek ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Afs 310/2016-35, nebo obdobně též nález Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02).
25. Pokud správce daně prokáže uvedené skutečnosti, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. korigovat svá tvrzení. Daňový subjekt bude prokazovat tyto skutečnosti zpravidla jinými důkazními prostředky, které *de facto* nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví (srov. již zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124 nebo ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119). I nedostatky v účetnictví je tak možné dodatečně jiným způsobem zhojit. Pokud daňový subjekt jednoznačně prokáže, že deklarovaný výdaj skutečně nastal, byť za jiných okolností, nežli je uvedeno na daňovém dokladu, je možné jej v souladu se zásadou materiální pravdy uznat za výdaj vynaložený v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Je však nutno si uvědomit, jak zdůraznil Nejvyšší správní soud

v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007-73, o situace krajní. V takovém případě musí daňový úvod a dokázat veškeré skutečné okolnosti týkající se předmětného výdaje, které budou v souladu s ostatními zjištěnými údaji a budou vytvářet přehledný a důvěryhodný obraz o celé transakci, a součástí takového objasnění skutečného stavu věci musí být i logické vysvětlení, z jakých důvodů došlo k mylnému uvedení některé z podstatných náležitostí účetního dokladu.

26. Soud zdůrazňuje, že zpochybňované vyloučení nákladů fakturovaných subdodavateli za stavební práce a materiál z daňově účinných nákladů posuzoval v rámci námitek, jak je žalobce formuloval v žalobě. Tedy víceméně v rovině obecné, neboť konkrétní námitky vůči jednotlivým zjištěním učiněným na podkladě zkoumaných faktur a jejich příloh, rozpočtových položek, zjištění dožadovaných správců daně a zajištěných důkazních prostředků ohledně poměrů subdodavatelů a jednotlivých svědeckých výpovědí žalobce neuplatnil. Námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu uznání faktur jako bezproblémovým v rámci daňové kontroly DPH za shodné zdaňovací období žalobce ve lhůtě pro podání žaloby a rozšíření žalobních bodů neuplatnil. Tato námitka poprvé zazněla až při ústním jednání soudu, soud se jí tedy pro opožděnost nezabýval. Proto soud neprováděl důkazy, které na podporu této námitky žalobce soudu navrhoval doplnit. Nad rámec soud poznamenává, že se jednalo o listiny datované roku 2014, žalobci nic nebránilo, aby je předložil již správce daně a žalovanému v daňovém řízení, napadené dodatečné platební výměry byly totiž vydány až v srpnu 2017 a rozhodnutí o odvolání dne 24. 8. 2018. Skutečnost, že správce daně (viz závěry na str. 9 zprávy o daňové kontrole) a po něm žalovaný nezpochybňovali provedení stavebních prací při rekonstrukci objektu pivovaru pro žalobcova odběratele společnost X, jejichž výkon zajišťoval žalobce prostřednictvím subdodavatelů, neznámá bez dalšího jejich povinnost uznat veškeré náklady, které v souvislosti s dožením příjmů ze zakázky žalobce uplatnil jako náklady ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Pokud provedení stavebních prací pro konečného odběratele nebylo zpochybněno, nelze správci daně vytýkat, že neověřoval u objednatele splnění dotačních podmínek a případně další skutečnosti. Lze souhlasit se žalovaným, že potud důkazní břemeno správce daně nesahá. Jestliže orgány finanční správy nezpochybňovaly provedení pro konečného odběratele a jejich cenu (viz bod [80] napadeného rozhodnutí), nepovažoval soud za nutné doplnit dokazování znaleckým posudkem Ing. Jandějska a písemností správce daně, se kterou odběrateli žalobce X správce daně tento důkaz poskytl.
27. Soud dospěl k závěru, že správce daně ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu řádně prokázal důvodnost svých pochyb, které vyvrátily správnost a věrohodnost žalobcem předložených důkazních prostředků. Hodnocení správce daně, na němž založil svůj závěr o tom, že formálními účetními důkazy a dalšími listinami žalobce neunesl své důkazní břemeno ohledně skutečného vynaložení předmětných nákladů, je podle názoru soudu dostatečně detailní. Není pravdou, že pochybnosti a následné vyloučení nákladů správce daně opřel pouze o náhodné chyby v účetnictví žalobce, např. duplicitní instalaci 20 umyvadel, kterou zmiňuje žalobce. Správce daně a posléze žalovaný se ve vztahu ke každému subdodavateli zvlášť věnovali důvodům, z nichž dovozují, že žalobce neprokázal, jaké stavební práce (včetně materiálu) byly pro žalobce na zakázce tím kterým subdodavatelem v deklarovaném rozsahu uskutečněny. Nepochybně jde k tíži žalobce, že

neměl k dispozici žádnou evidenci, která by doplňovala stavební deníky a prokazovala, který ze zpochybňovaných či dalších subdodavatelů konkrétní stavební práce na zakázce prováděl a v jakém rozsahu. Orgány finanční správy v tomto směru příhodně poukázaly taktéž na absenci věrohodných předávacích protokolů, které by provedení prací a jejich převzetí žalobcem od jednotlivých subdodavatelů prokazovaly. Správce daně identifikoval nejen příkladmo případy duplicitní fakturace (tu jako příklad zmiňuje žalovaný v bodu [88] ve vztahu k 20 ks sanity), ze strany správce daně se jednalo o detailní rozbor jednotlivých faktur a jejich příloh, které správce daně zkoumal nejen jednotlivě, ale zejména také ve světle faktur prací a jejich příloh (s rozpočtovými položkami) vystavených jinými subdodavateli. Pokud byly v některých případech posouzeny přílohy u některých faktur jako dostatečné, založil správce daně svoje pochyby o faktickém vynaložení nákladů na skutečnostech jiných. Zmínit lze např. převody bezhotovostně uhrazených faktur subdodavateli

X na soukromé účty jednatelky této společnosti a jejich následný převod investorovi rekonstrukce objektu společníku odběratele X, které opodstatňují pochybnosti o tom, zda byly tímto způsobem hrazené stavební práce a materiál uskutečněné právě v deklarovaném rozsahu. Nebo skutečnost, že některé faktury měly společné přílohy s rozpočtovými položkami, přičemž částky na fakturách celkem a dle přílohy neodpovídají. Dále fakt, že vizuální podoba příloh k předloženým fakturám u předmětných subdodavatelů je stejná. Nebo personální propojenost subdodavatelů, jejichž jednatelé často neměli přehled o tom, kdo za společnost fakturované práce vykonával, případně převod společností těsně před nebo po dokončení stavebních prací na panav, který se takto stal jednatelem společností X a X, ale také X. – společností, která rovněž fakturovala přímo nebo nepřímo práce na rekonstrukci objektu. Správce daně podložil i pochybnosti, které mu vznikly ohledně provedení stavebních prací subdodavatelem X, když se podrobně věnoval rozporům mezi pracemi na rekonstrukci střešního pláště fakturovanými žalobci uvedenou společností a rozsahem prací, které jako subdodavatel pro tuto společnost vykonal panv. Obdobně správce daně doložil pochybnosti ve vztahu k uskutečnění stavebních prací subdodavatelem X, když zmínil nejen jiný předmět podnikání zapsaný ve veřejném rejstříku, než jaký byl fakticky společností provozován, a sídlo na virtuální adrese, ale také personální provázanost jednatele společnosti na jednatele dalších subdodavatelů, podpisy na fakturách osobou neoprávněnou za společnost jednat, násobně vyšší ceny stavebních prací fakturovaných subdodavatelem oproti cenám, za které stavební práce prováděl žalobce pro koncového odběratele X, duplicitní fakturace, tvrzení žalobce, že obchodní vztah nebyl podložen písemnou smlouvou, zatímco se u subdodavatele taková smlouva našla.

28. Správce daně svoje pochybnosti založil také na úhradě faktur povětšinou v hotovosti. Již správci daně sice žalobce objasňoval, že platby v hotovosti probíhaly z důvodu potřeby platit pravidelně dělníky, kteří by jinak do práce nepřišli, nicméně správce daně zcela logicky nemohl ponechat stranou, že např. za subdodavatele X příjem plateb v hotovosti potvrdily osoby, které ovšem jinak neměly o chodu společnosti přehled, provádění stavebních prací neorganizovaly. Pochybnosti správce daně byly podpořeny i výše zmíněným převodem úhrad faktur na soukromé účty jednatelky, resp. jednatele subdodavatele a jejich následný převod společníku žalobcova konečného odběratele společnosti X. Nebo v případě subdodavatele společnosti X platby v hotovosti na základě fakturace až na ojedinělé výjimky opakujících se částek 350 000 Kč bez návaznosti na fakticky vykonanou práci, specifikovanou prostřednictvím položkového rozpočtu, tedy v rozporu s provedenou svědeckou výpovědí pana X.

29. Všechny tyto skutečnosti, které se správci daně podařilo zjistit na základě důkazních prostředků předložených žalobcem nebo získaných vlastní iniciativou od jiných osob zúčastněných na řízení, dostatečným způsobem zpochybňují správnost a věrohodnost žalobcem předkládaných důkazních prostředků. Nelze je označit jen za pouhé indicie týkající se ojedinělých obchodních případů.
30. Pokud žalobce namítal, že mu správce daně k tíži přičítal pochybení na straně subdodavatelů,
pak lze uvést, že okolnosti zjištěné u subdodavatelských společností se sice nedotýkaly přímo žalobce, ovšem jednoznačně zvýšily pochybnosti správce daně, že fakturované práce byly subdodavateli v deklarovaném rozsahu skutečně fakticky vykonány. Logicky tyto okolnosti nemohl ponechat správce daně stranou. Za rozhodující soud považuje, že žalobce nebyl po přechodu důkazního břemene vyzván k prokázání toho, co sám netvrdil, správce daně po něm nepožadoval prokázat skutečnosti mimo žalobcovu sféru, např. týkající se subdodavatelů jeho dodavatelů, nýbrž po něm požadoval prokázat, že stavební práce byly jeho subdodavateli skutečně provedeny právě v žalobcem deklarovaném rozsahu, ve výši, kterou si fakturované částky zahrnul do nákladů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Bylo na žalobci, aby za takové stavu upřesnil, jak subdodávky stavebních prací přesně proběhly, a prokázal, že konkrétní stavební práce, které posléze předal svému odběrateli společnosti X, dodavatelé uvedení na fakturách opravdu vykonali ve fakturovaném rozsahu. V tomto směru žalovaný v bodech [63] a [64] případně citoval judikaturní závěry, které na danou věc dopadají.
31. Obecné námitky porušení § 8 odst. 1 a 3 a § 92 odst. 2 a 5 písm. c) a d) daňového řádu je třeba odmítnout. Jak ze zprávy o daňové kontrole, tak napadeného rozhodnutí vyplývají úvahy správce daně, potažmo žalovaného, při hodnocení jednotlivých důkazních prostředků, a to jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu, skutková zjištění na jejich základě učiněná považuje soud za logická a dostatečná. V žádném případě, jak soud uvedl shora, se nejednalo o paušální neuznání nákladů od všech subdodavatelů na základě žalobcova ojedinělého pochybení v účetnictví. Byl to žalobce, kdo nedoložil takové důkazy, které by jednoznačně prokazovaly věcné plnění, tj. rozsah provedených stavebních prací a výši úhrady dle předložených daňových dokladů s přílohami od deklarovaných subdodavatelů X, X, X a X, v tomto směru se soud plně ztotožnil se závěry orgánů finanční správy. Protože měl žalobce dostatečný prostor, aby svoje důkazní břemeno unesl a subdodávky stavebních prací ze strany shora označených společností objasnil, nepřistoupil soud ani k účastnickému výsledku jednatele žalobce. Žalobce se ostatně v průběhu celého daňového řízení k věci vyjadřoval, nic mu nebránilo, aby prostřednictvím svého jednatele uvedl i další skutečnosti. Soud dodává, že nebylo povinností správce daně prokázat, že zpochybněné obchodní případy nastaly za jiných okolností, či nenastaly vůbec. Nebylo na správci daně, aby žalobci prokázal, kteří jeho subdodavatelé, případně jiný subjekt stavební práce fakturované žalobci koncovým odběratelem společností X vykonal.
32. Žalovaný se v závěru odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně zabýval i otázkou uznání tzv. esenciálních výdajů, i tím, zda bylo na místě za kontrolovaná zdaňovací období žalobci daň doměřit podle pomůcek.

33. Žalobci lze dát obecně za pravdu, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 12. 7. 2012, č. j. 8 Afs 70/2011-147, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 2 Afs 93/2007-85, či ze dne 8. 8. 2012, č. j. 7 Afs 86/2011-143) není možné zcela opomenout výdaje, jejichž skutečná výše nebyla spolehlivě prokázána, ale které musely být pro dosažení příjmů zcela logicky vynaloženy (tzv. esenciální výdaje). Jinými slovy, uzná-li správce daně určitou část příjmů ke zdanění, a odebere tak poplatníkovi část jeho majetku, musí přiznat i relevantní část výdajů objektivně minimálně nutných na jeho pořízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 5 Afs 148/2006 - 50, publ. pod č. 1396/2007 Sb. NSS). I s ohledem na žalobcem označený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 2 Afs 160/2016-38, je však třeba zdůraznit, že zohlednění minimálně nutných nákladů lze aplikovat výjimečně – zohlednit tyto výdaje lze jen tehdy, je-li samotná realizace výdaje nade vši pochybnost prokázána, byť např. není doložena jeho přesná výše; vždy je však nutné vycházet z okolností toho kterého případu.
34. V tomto ohledu nebyly podmínky pro zohlednění nutných výdajů naplněny. Žalovaný ve svém rozhodnutí zcela jednoznačně identifikoval pochybnosti o rozsahu provedených prací jednotlivými subdodavateli, v daném případě, jak žalovaný shrnul v bodu [121] svého rozhodnutí, „každý fakturoval všem a všichni daňovému subjektu“. Žalovaný správně dovodil, že realizace zakázek pro odběratele nevypovídá nic o tom, v jakém rozsahu se na nich podíleli deklarovaní subdodavatelé. Jestliže ale byli zpochybněni deklarovaní subdodavatelé a současně nebylo objasněno, kdo a v jakém rozsahu stavební práce provedl, těžko lze dovozovat, že o existenci (provedení) prací pro žalobce nejsou žádné pochyby. Žalovaný se k dané problematice vyjádřil v bodech [146] a [147]. Poukázal rovněž na to, že správce daně žalobci nevyloučil veškeré uplatněné náklady, nezpochybněny zůstaly náklady fakturované subdodavateli X a Mobile Point (viz též str. 9 a 10 zprávy o daňové kontrole). Vyloučené výdaje tudíž nelze dle výše uvedené judikatury označit ani za tzv. esenciální výdaje, které by bylo nutné zohlednit. Ani skutečnost, že za předmětná zdaňovací období byly zpochybněny náklady ve výši celkem cca 44 mil. Kč na zakázce rozpočtované částkou přes 56 mil., není v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu automatickým důvodem k uznání nákladů ve výši uplatněné žalobcem. A není ani důvodem ke zpochybnění celého účetnictví žalobce a stanovení daně podle pomůcek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2011, č. j. 9 Afs 11/2011-77). Zdejší soud považuje shodně s žalovaným za klíčové, že žalobci byly uznány náklady na stavební práce od ostatních subdodavatelů, kterých se pochybnosti o rozsahu provedení prací a jejich skutečné úhradě subdodavatelům netýkaly. V daném případě tedy neuznání konkrétních výdajů nebylo způsobilé zpochybnit vypovídající hodnotu účetnictví jako celku, a proto nebylo třeba přistoupit k náhradnímu způsobu stanovení daně pomocí pomůcek. Z uvedených důvodů nelze dospět k závěru, že bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 1 daňového řádu a daň nebyla stanovena správně.

IV. Závěr a náklady řízení

35. S ohledem na argumentaci uvedenou shora shledal soud žalobu nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.
36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

37. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil,
že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 13. květen 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu